

Arrest

nr. 86 780 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Brahmongram te Sylhet. U bent geboren met beperkingen die het moeilijk maakten om uw vader als landbouwer op te volgen. In 2004 verhuisde u met uw echtgenote naar Moulavi Bazar omwille van de betere medische omkadering en om een riskja reparatiezaak op te starten die meer zou opbrengen. Uw zoon werd geboren in 2005. U bent sinds 2005 lid van de Bangladesh Nationalist Party (BNP) waarvan u vanaf 2008 pro forma lokaal voorzitter werd. In 2007 kocht u een stuk grond waar u een mooi huis op bouwde. Nadat de vroegere eigenares X overleed claimde X, een van haar zonen, deze grond terug die intussen sterk in waarde gestegen was. X had politieke connecties met een parlementariër van de regerende Awami League (AL). Zijn zoon X stond bekend als een gewelddadige man. X en X bedreigden u voortdurend en op 27 december 2009 werd u 's nachts op straat overvallen en

zwaar mishandeld waardoor u enkele maanden in het ziekenhuis belandde. In 2011 beschuldigde Eklim u onterecht van een moord. Op 1 mei 2011 kwamen Eklim en de politie u thuis arresteren. U was op dat moment in uw zaak, maar uw echtgenote bracht u telefonisch op de hoogte. U vertrok van daar direct naar uw schoonouders; uw echtgenote bleef thuis met uw zoon om uw bezit te bewaken. Eklim bleef haar evenwel bedreigen en later vertrok ook zij naar haar ouders. Vanaf 15 mei 2011 bezette Eklim uw huis. Daarna besloot u het land te verlaten en uw resterende bezittingen te verkopen teneinde de reis te betalen. Op 1 juni ging u naar Dhaka, van waar u, samen met uw vrouw (S. B.) O.V. xxxxxxx) op 3 juni 2011 het vliegtuig nam via Qatar en Frankrijk. U vroeg asiel in België op 6 juni 2011. U legde ter ondersteuning van uw relaas volgende documenten voor: identiteitskaarten van u en uw echtgenote, een geboorteakte van uw zoon, een verkoopovereenkomst, een attest van de BNP, een attest van de gemeente inzake uw zaak, een huwelijksakte, een arrestatiebevel, medische attesten, documenten en een kaart van uw zaak en kopies van uw landeigendom en –taks en attesten en betaalbewijzen van uw zaak.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal niet heeft kunnen overtuigen dat u Bangladesh diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiare bescherming zou lopen. Zo dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de **valse moordzaak** die tegen u aanhangig zou zijn gemaakt. Behalve het onderwerp van de beschuldiging (namelijk moord) kan u immers niets vertellen dat erop wijst dat u inzicht heeft in deze vermeende zaak (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20.03.2012, pp. 9-11). U weet niet wie zou zijn vermoord of wie de moordenaar zou zijn geweest; u weet er "helemaal niets van". Over de procedure kan u evenmin substantiële informatie geven. U weet niet of er een First Information Report was, u kent het case number niet, u weet niet of het onderzoek nog loopt of dat u al in beschuldiging zou zijn gesteld. Bovendien heeft u op geen enkele manier geprobeerd om uzelf hierover te informeren om de valse klacht aan te vechten. Dit had u in eerste instantie op evidente manier kunnen doen door een advocaat onder de arm te nemen, hetgeen u evenwel naliet (pp. 6, 10). De verklaringen van uw echtgenote spreken u overigens op dit punt tegen. Zij stelt immers dat u wel degelijk een advocaat benaderde, maar dat deze u zou hebben ontmoedigd om een klacht in te dienen daar u de gezichten van de mannen niet zou hebben gezien (zie gehoorverslag CGVS, 11/1642B, dd. 20.03.2012, p. 5). U legt wel een arrestatiebevel voor. In dit verband dient te worden gewezen op informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat het origineel hiervan niet op legale wijze kan worden verkregen, ze blijft immers deel uitmaken van het gerechtsdossier. Net als de andere documenten uit het gerechtsdossier kan de advocaat wel een gecertificeerde kopie bekomen. Dat u toch een origineel arrestatiebevel neerlegt wijst met andere woorden op fraude. In deze optiek dient te worden gewezen op bijkomende informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh.

Voor wat betreft de andere **documenten** die u neerlegt dient bijkomend te worden opgemerkt dat het een groot aantal kopies betreft met slechts een beperkte bewijswaarde omdat ze gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de medische attesten uw asielmotieven evenmin hardmaken. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Het **politiek profiel** dat u aan uw problemen verbindt kan ten andere evenmin overtuigen. Zo kan u niet toelichten waarom u van de BNP hield of hoe deze partij zich van de andere onderscheidt (pp. 4, 5). Zo kan u evenmin de belangrijkste ideologische principes van de BNP benoemen zoals ze met name op hun website staan (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Daarnaast geeft u zelf aan dat u een "gewoon man bent en geen leider". U zou voorzitter zijn geweest van drie gehuchten, maar ondernam geen activiteiten, uzelf beschrijft uw functie als zijnde slechts een façade. Ook uw echtgenote verklaart dat u slechts "heel lichtjes" met politiek bezig was (zie gehoorverslag 11/1642B, p. 3). Met andere woorden het CGVS kan geen geloof hechten aan uw suggestie dat politieke animositeit aan de basis zou hebben gelegen van een valse zaak.

Tenslotte is ook uw **reisroute** weinig aannemelijk. U verklaarde dat uw agent uw reisdocumenten bijhield en dat u zo per vliegtuig Frankrijk binnenkwam (pp. 9-10). Om de Schengenzone via een internationale luchthaven binnen te komen zijn echter veelvuldige controles

standaard protocol geworden. Uw verklaringen dat u de agent maar volgde, dat hij u nooit documenten overhandigde, dat u geen reismotief met de agent had besproken en dat u niet kan zeggen met welk visum u reisde kunnen derhalve niet worden weerhouden. Immers indien u met een vals paspoort naar Europa zijn gereisd dan moet u nauwgezet een illegale reis kunnen toelichten. Dit is niet het geval. Er bestaat immers altijd de mogelijkheid om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Hoe dan ook, u legde geen enkel document of ander begin van bewijs voor die uw reis kan staven. Het staat aldus voor het CGVS niet vast wanneer precies en in welke omstandigheden u Bangladesh verliet.

*U heeft uw asielrelaas dus niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het die de toekenning van een **subsidiare beschermingsstatus** in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog gaat verzoeker in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en stelt vooreerst met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden dat het inderdaad correct is dat zijn kennis over de BNP eerder beperkt is maar dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgaat aan het feit dat zijn werkzaamheden binnen de partij uiterst beperkt waren en niet verder gingen dan het assisteren bij praktische activiteiten zodat het normaal is dat zijn concrete kennis over politieke standpunten en werking van de BNP beperkt is. Deze beperkte kennis, in combinatie met stress voor het gehoor, het ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in zijn land van oorsprong zorgen ervoor dat verzoeker warrige en op bepaalde punten tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden voor de BNP.

Met betrekking tot het motief aangaande de valse klacht wegens moord betoogt verzoeker dat hij beschikt over een beperkte opleiding en niet vertrouwd is met het taalgebruik en de technische complexiteit van juridische documenten. Verder gaat het Commissariaat-generaal er volgens verzoeker aan voorbij dat hij niet over de financiële middelen beschikt om vanuit België via een advocaat in Bangladesh gedetailleerde informatie te bekomen over de procedure die tegen hem loopt, en dat alle informatie wordt aangereikt door een persoon die evenmin juridisch geschoold is zodat het volkomen begrijpelijk is dat verzoeker over slechts zeer beperkte en onvolledige informatie beschikt over de procedure. Volgens verzoeker kan hieruit niet worden afgeleid dat zijn asielrelaas ondoorleefd en ongeloofwaardig zou zijn, aangezien dit afhangt van het feitelijk onderzoek van de onderliggende problemen van verzoeker in het land van oorsprong, en losstaat van de kennis van verzoeker over de neergelegde juridische documenten, dit terwijl het Commissariaat-generaal enkel voortgaat op de kennis van verzoeker hieromtrent.

Verzoeker betoogt nog dat hij alle redelijke inspanningen heeft gedaan om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Verzoeker meent dat zijn asielrelaas in geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met de feiten die welbekend zijn in Bangladesh. Derhalve is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van zijn dossier geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Het gegeven dat het Commissariaat-generaal in de praktijk vaak in aanraking komt met valse stukken betekent niet dat men op die grond de asielaanvraag van verzoeker kan afwijzen, temeer daar de door hem neergelegde stukken niet met gebreken zijn behept die wijzen op vervalsing.

Wat betreft het motief inzake de vluchtroute stelt verzoeker dat zijn verklaringen inzake de reisweg irrelevant zijn aangezien de hoedanigheid van vluchteling beoordeeld moet worden in functie van zijn problemen in Bangladesh en de criteria van de vluchtelingenconventie. Bijgevolg kunnen de beweerde ongeloofwaardigheden betreffende zijn vluchtroute niet als basis dienen om zijn asielaanvraag af te wijzen.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde sinds 2005 lid te zijn van BNP en nu voorzitter te zijn van de plaatselijke gemeenschap in Maulovi Bazar (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Zelfs indien zijn werkzaamheden voor de partij beperkt waren, kan alleszins van verzoeker, die bewust kiest voor een bepaalde partij, verwacht worden dat hij de belangrijkste ideologische principes van deze partij kan weergeven alsook kan toelichten wat zijn rol binnen de partij was, waar verzoeker evenwel in gebreke bleef (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20/03/2012, p. 4-5). Deze vaststellingen doen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluiten dat verzoeker zijn politiek profiel niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien heeft verzoeker zelf aangegeven dat zijn functie slechts een façade was zodat geen geloof gehecht kan worden aan de suggestie dat politieke animositeit aan de basis zou hebben gelegen van de valse zaak tegen hem. Verzoeker brengt geen enkel argument in tegen deze vaststelling zodat de Raad dit motief als het zijne overneemt en als vaststaand beschouwd.

Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen.

Het argument dat verzoeker stress had en een ingebakken wantrouwen heeft doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben zijn asielrelaas volledig en juist te vertellen.

Waar verzoeker beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

2.5. Het argument van verzoeker dat hij beschikt over een beperkte opleiding, en niet vertrouwd is met juridische documenten, kan de Raad geenszins beschouwen als een afdoende verantwoording waarom verzoeker op essentiële vragen zoals wie vermoord werd, of het onderzoek nog loopt of afgerond is, het antwoord moet schuldig blijven. Zelfs van een laag geschoold persoon mag verwacht worden dat hij weet of er al dan niet een onderzoek lopende is tegen hem en wat de exacte inhoud is van de beschuldiging. Immers betreft dit een element dat geenszins gespecialiseerde kennis vereist. Het argument dat hij financieel niet bij machte is om een advocaat in Bangladesh in te huren om via hem informatie te krijgen kan aan voorgaande vaststelling bijgevolg geen afbreuk doen. De vastgestelde verregaande onwetendheid van verzoeker inzake de valse klacht wegens moord tegen hem, hetgeen een kernelement van zijn asielrelaas betreft, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker nog wijst op het arrestatiebevel dat hij heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd heeft waarom dit document niet kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker betoogt dat dit document niet behept is met gebreken die wijzen op vervalsing doch gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering waar gesteld wordt: *"In dit verband dient te worden gewezen op informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat het origineel hiervan niet op legale wijze kan worden verkregen, ze blijft immers deel uitmaken van het gerechtsdossier. Net als de andere documenten uit het gerechtsdossier kan de advocaat wel een gecertificeerde kopie bekomen. Dat u toch een origineel arrestatiebevel neerlegt wijst met andere woorden op fraude. In deze optiek dient te worden gewezen op bijkomende informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh."* Inderdaad blijkt uit *"Antwoorddocument bgd2004-035w"* van Cedoca dat toegevoegd is aan het administratief dossier dat het onmogelijk is een origineel arrestatiebevel te bekomen, zodat de commissaris-generaal aan de hand van deze objectieve informatie terecht besluit dat het voorgelegde arrestatiebevel frauduleus is. Het motief dat in Bangladesh vervalste documenten veelvuldig voorkomen moet mede in het licht van voorgaand motief gelezen worden. De Raad wijst er dienaangaande op dat moet rekening gehouden worden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

Ook met betrekking tot de overige door verzoeker voorgelegde documenten heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omstandig gemotiveerd waarom deze niet kunnen bijdragen tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Met zijn betoog dat hij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen, gaat verzoeker voorbij aan deze concrete motieven en slaagt hij er aldus niet in hieraan afbreuk te doen. De Raad leest voorts nergens in de bestreden beslissing dat het *"niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken"* een motief is om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas zodat deze kritiek grondslag mist.

2.6. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over *alle* facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute

(richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Verzoekers vage en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas verhinderen nog enig geloof te hechten aan zijn bewering zijn land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

2.7. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en betoogt dat hij op grond hiervan in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.10. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER